

DAT NARE KIND

door P. KEUNING.

Wim Voorthuizen had het erg druk.

Nog veertien dagen, dan zou hij jarig zijn en moeder had vanmorgen gezegd, dat hij een verlanglijstje mocht maken.

Zoo'n verlanglijstje moet er natuurlijk keurig uitzien; stel je voor, dat er een klad op viel of dat je de woorden niet goed had gespeld.

Nu was Wim in 't schrijven allerminst een baas en op school had hij met zijn taal oefeningen heel wat te stellen. Hij zag er daarom wel een beetje tegen op, een verlanglijstje te maken, want vader vooral was zoo precies en eischte steeds keurig schrift.

Maar... zonder verlanglijstje ging het nu eenmaal niet en Wim besloot dus zijn uiterste best te doen.

Ziezoo, daar had hij den inktkoker al zonder ongelukken op het tafeltje gezet. Wacht, en in zijn pennedoosje was nog een nieuwe pen. Dat was een meevaller.

Moeder gaf hem een paar velletjes postpapier; een ongelukje was dus niet zoo héél erg; hij zou altijd van voren aan kunnen beginnen.

En nu moest het dan maar dadelijk wezen.

„Wim, wat doe je?” vroeg zusje Alida, die een boodschap voor moeder had gedaan en nu thuis kwam. Ze boog zich over zijn schouder heen.

„Pas-op, meid, stoot toch niet zoo. Ja, daar heb je 't al. Een klad. Da's jouw schuld.”

„Waarom doe je dan zooveel inkt aan je pen? 't Is nog wel een nieuwe en die morst zoo gemakkelijk.”

„Nou maar, je hoeft toch niet te stooten.”

„Kon ik dat helpen? Je bent ook dadelijk boos.”

„'k Zal wel een nieuw velletje moeten nemen,” bromde Wim. „Daar gaat nummer een al.”

„Wat maak je dan?”

„Een verlanglijstje.”

„Voor je jaardag? O, fijn! Wacht, ik ga bij je zitten.”

„Dan kun je mij ook helpen,” vond Wim. „'k Heb er van die gekke woorden bij.”

„Vooruit dan maar,” juichte Alida. „Dolletjes, vind je niet? Begin dan toch.”

„Nou, wacht maar. 'k Zal er boven zetten: *Verlanglijstje.*”

Wim boog zich over zijn papier, tot...

„Ho,” riep Alida, „'t is fout.”

„Nietes.”

„Welles. Zie maar. Je schrijft: *Verlanlijstje.*”

„Da's maar één letter te weinig,” vond Wim, „maar 't kan toch niet. Daar gaat velletje nummer twee.”

„Weet je, wat je doet? Schrijf eerst een kladje, dan kun je 't straks in 't net overmaken.”

„Ja, da's best. Vooruit dan maar.”

VERLANGLIJSTJE.

Wim vraagt voor zijn verjaardag:

1. Een mooi jongensboek.
2. Een vildernet.

„Wat is dat?” vroeg Alida. „Een net om te villen?”

„Och, jij hebt altijd wat. Een vlindernet, bedoel ik.”

„Dat staat er toch niet. Je doet het verkeerd.”

„Nou, dan maar anders: v-l-i-n-d-e-r-n-e-t.”

„Zoo is 't goed. Verder maar.”

3. Een nieuw zakmes.

„Dat woordje „nieuw” kun je wel schrappen, Wim. Vader en moeder zullen je toch geen *oud* mes geven?”

„Jij hebt altijd wat, Ali. Vooruit dan maar weer. Een streep er door.”

4. Een mooie tol.

5. Een konijnenhok.

„Daar heb je nogal wat aan,” vond Ali. „Als je toch geen konijnen hebt.”

„Die krijg ik er dan wel bij. Maar ik vraag er niet om, want dan lijkt het dadelijk zooveel.”

„Nou, verder dan.”

„Meer weet ik niet.”

„Laat zien: een jongensboek, vlindernet, zakmes, tol, konijnenhok... bah, allemaal dingen voor jongens. Niks voor mij.”

„Nou, 't is toch ook voor *mijn* jaardag. Als jij jarig bent krijg je toch ook wat, waar ik niks aan heb.”

„En verleden dan? Dat gezelschapsspel. En je hebt toch ook wel meegespeeld, als ik mijn serviesje had.”

„Nou ja, dat is wat anders,” vond Wim, maar een nadere verklaring gaf hij toch maar niet. Hij was wel een beetje met 't geval verlegen.

„'k Wou, dat ik ook wat kreeg,” vond Ali.

„En je bent pas jarig geweest.”

„Och, dat is alweer zoo lang geleden. Weet je, wat ik heel, héél graag hebben wou?”

„Nou?”

„Een vriendinnetje uit Weenen.”

Wim stond paf. „Hoe kom je dáár nou bij?” vroeg hij vol verbazing.

„Begrijp je niet? En onze juffrouw heeft ons gisteren nog verteld, dat er tegenwoordig zooveel kinderen uit Weenen in ons land komen. Die hebben daar geen eten en nu nemen de menschen in ons land die kindertjes in hun huis. 'k Wou dat wij ook zoo'n meisje kregen. Ik ben altijd alleen.”

„Ja,” zei Wim, „maar jij bent niet jarig, zie je, en nou zal er wel niets van komen.”

„Nou, en ik vraag het toch.”

„Dat kun je doen. Maar....”

„Weet je wat, Wim,” riep Alida opgewonden uit. „Ja, zóó moeten we doen. Zet nou onder je verlanglijstje: voor Alida een vriendinnetje uit Weenen.”

„Als vader en moeder dat maar goed vinden.”

„We kunnen 't toch probeeren! Toe maar.”

„Nou, 't is mij goed. Maar dan moet je 't er zelf maar onder zetten.”

Alida deed haar best. Zóó keurig netjes had ze nog nooit geschreven en Wim moest erkennen, dat hij in de schrijfkunst nog lang zoover niet gevorderd was.

* * *

Tante Betje was gestorven en Wim en Alida vonden het thuis verre van prettig. Vader keek zoo ernstig en moeder's ooggen waren van 't schreien rood.

't Was ook wel heel erg. Voor een paar maanden was oom Walter plotseling overleden en nu tante Betje. Hun kind, de kleine Anne, had geen ouders meer.

Wim's verjaardag scheen zelfs een beetje in 't vergeetboek te komen. Hij had zijn verlanglijstje ingediend en moeder had even gelachen, toen ze Ali's wensch las.

„Wou jij zoo graag een viendinnetje uit Weenen hebben?” had ze gevraagd.

„O, dol graag, moeder.”

Weer had moeder gelachen en verder was er niet over gesproken, maar o, Alida hoopte. Ze hoopte toch zóó.

Nu was 't twee dagen voor Wim's verjaardag en vader was vertrokken, om op de begrafenis van tante Betje te zijn. Wanneer hij zou thuis komen, wist hij niet precies. Misschien wel op Wim's jaardag.

Nu was dan de groote dag aangebroken.

Wim was 's morgens al vroeg wakker en toen moeder boven kwam feliciteerde ze hem hartelijk.

Wim vroeg dadelijk of vader den vorigen avond ook thuis gekomen was, maar moeder schudde 't hoofd. Vader zou dezen avond eerst thuis komen.

Daar kwam Ali aanspringen. Ze was al kant en klaar en moest nu eens even zien, hoe 't met 't cadeautje voor Wim stond.

Ze feliciteerde haar broer en gaf hem een mooi etuitje.

Daar was van alles in: een penhouder, een potlood, een stukje gom.

Wim was er wàt blij mee. Hij maakte zich gauw klaar, om naar beneden te kunnen gaan en ja, daar vond hij naast zijn bordje op de ontbijttafel een pakje. Zijn ouders hadden hem een prachtig jongensboek gegeven, vol mooie platen.

Of die Wim ook tevreden was.

Ali was minder tevreden. Eigenlijk had ze gehoopt, dat... er een vriendinnetje voor haar zou zijn. Alsof vader en moeder zoo'n vriendinnetje ook maar in een pakje op de ontbijttafel konden leggen.

Ali's gezichtje betrok wel een beetje. Zij zou toch zoo graag zoo'n vriendinnetje willen hebben. Waarom mocht dat nou niet? Moeder merkte wel, dat er wat aan mankeerde.

„Wat is er, Ali?” vroeg ze zacht.

„Och, niks moe, maar...”

„Ja?”

„Ik had óók wat op Wim's verlanglijstje gezet.”

„O, ja, een vriendinnetje uit Weenen, is 't niet!”

„Ja, moeder.”

„Kijk eens, Ali, ik heb gisterenavond een brief van vader gekregen. Hij komt van avond thuis. Dan brengt hij je nichtje Anna mee. 't Arme kindje heeft geen vader en moeder meer en komt bij ons wonen. En dan heeft mijn Ali een vriendinnetje.”

Ali trok een heel pruilend lipje.

„Ben je niet blij, Ali?”

„Maar nichtje Anna praat geen Duitsch, moeder,” pruilde Ali. „Wat is dáár nou aan? Zoo'n gewoon kind.”

„Ali, Ali,” zei moeder. „Denk eens even aan die arme Anna. Ze is nu een weesje. Moet je dan juist een vriendinnetje hebben, dat zoo héél ver weg komt? En je kunt niet eens Duitsch praten. Je zoudt zoo'n kind niet eens kunnen verstaan.”

„Andere menschen nemen toch ook wel zulke kinderen in huis, moeder.”

„En dat is goed,” vond moeder. „Die kinderen moeten geholpen worden. Maar wij mogen toch de arme kinderen

in ons eigen land daarom niet vergeten. Dat lijkt zoo mooi, hè, Ali? Zoo'n vreemdelingetje in huis te hebben. Maar een arm nichtje, dat is heel wat anders. Dat is veel te gewoon."

"Ze is ook nog zoo klein," pruilde Ali. "Daar heb ik niks aan. 'k Weet zeker, dat 't een naar kind is."

Moeder zei niets meer. Ze kende haar Ali, die zoo graag haar stijve hoofdje eens wou laten zien, maar toch wel een heel medelijdend hartje had.

Toen moeder de ontbijttafel opruimde en Wim al naar school was gegaan, ging Ali eens even naar vaders studeerkamer. Daar, op vaders schrijfbureau, stond een portret van de kleine Anna.

Ali bleef er voor staan.

Neen, dat was toch zeker geen naar kind, dat kleine ding, dat er toch zoo aardig uitzag.

Ali voelde, dat ze een kleur kreeg.

Hoe had ze zoo iets leelijks kunnen zeggen?

Den heelen dag, op school, onder 't spelen, moest Ali telkens aan haar kleine nichtje denken.

't Was toch wel een stakkertje. Zoo'n arm kind, dat geen vader of moeder meer had. Toch goed, dat vader en moeder haar nu in huis namen.

Stel je voor, dat er nu, naast haar, in een bedje een meisje uit Weenen lag en dat er geen plaats was voor de kleine Anna. . . .

't Werd avond en Ali ging naar buiten, om te zien of vader nog niet kwam. Moeder zag wel, dat het in dat kleine hartje weer in orde was gekomen en in stilte was ze daar blij om.

Daar. . . . kwam vader den hoek van de straat om. Aan zijn hand liep een klein meisje.

"Moeder," riep Ali, "daar zijn ze."

Ja, daar waren ze. Ali liep gauw naar vader toe en toen boog ze zich neer naar Anna. Ze had 't kleine ding wel zóó in haar armen willen nemen, om in huis te dragen.

"Dag Anna," zei ze.

"Dag," antwoordde 't kleine ding verlegen, en toen, toen zag Ali, dat er tranen kwamen.

„Schrei maar niet, hoor,” zei ze vriendelijk. „Nou ben jij mijn zusje en....”

Maar toen begon ze zelf te schreien.

Een poosje later lag de kleine Anna in haar bedje. Ze had zich in slaap geschreid. Ze was ook nog maar zoo klein en alles was haar hier zoo vreemd.

Toen Ali naar bed ging, bleef ze nog even bij het kleine nichtje staan.

Kijk, de wang van 't kleine ding was nog nat van tranen.

„kZal heel goed voor je wezen, hoor,” fluisterde Ali.
„Dat jij geen meisje uit Weenen bent, kun jij niet helpen. Je bent mij er even lief om.”

